

מי יפעיל את

מכונת הדפוס? ארידור!

הפעם נתחיל בבדיחה, עם איך קוראים לזה, נמשל ובכן, מעשה שהיה כך היה: בעל דפוס נהג לשלם מדי שנה את מלוא המס שנדרש ממנו; כך גם ביחס ל-מקדמות. אף פעם לא טרח לערער על גובה החיובים. תמיד שילם במועד. ראו פקדי-המס עם מי יש להם עסק, דאגו מדי שנה להכפיל ולשלש את השומה. אך הוא בשלו, בא, ניגש לקופה ומשלם במזומן. לאחר כמה שנים טובות, גדלו

מאז עברו יותר מארבעה חודשים. הוא, הנגיד, לא הגיש את הדו"ח, למה? תשאלו אותו. בכל זאת, טוב מאוחר מ-אשר מוקדם, ובשבוע שעבר הוא הגיש אותו.

מה אומר הדו"ח: שהאוצר אומנם עושה מאמצים, אך לא בכיוון הנכון; צריך, לדעת הנגיד, להאיץ את פירות השקל, זה טוב ליצואנים, אך רע ליציאנים. אומר ארידור: באינפלציה אני

נגיד-בנק גבני

שר-אוצר ארידור

הדו"ח על מכונת הדפוס, המדיפה דרישות וסקלים

ההעפילו סכומי המס שבהם חוייב. נמאס לו והחליט לעשות מעשה. ואומנם, לא עברו ימים רבים ושוב הגיעה דרישה לתשלום מס. הפעם גבר עליו כעסו, העמיס את מכונת-הדפוס על הסנדר, ונסע אל מישרי המס. כאן הוא שכר שני סבלים, שהעלו את המכונה אל ה-קופה שבקומה ב'; הוא ניגש לאשנב, ואמר לקופאי: "נמאסתם עלי, קחו את המכונה ותדפיסו בעצמכם את ה-כסף".

הצרה היא, שנגיד בנק ישראל מסרב למסור את המכונה לאוצר. מה עושים, לא מאריכים את המינוי של המיננים וב-דין. הוא אף אומר זאת במכתב לראש-התשלום, שבו הוא מתלונן על שר-האוצר. ואז אומר לו שר-האוצר: תשמע הבנאי, בנובמבר השנה מסתיימת תקיפת כהונתך. חמש שנים יספיקו לך. אז מה עושה הנגיד, הוא מפרסם את ה-דו"ח. "דו"ח הנגיד על עליית אמצעי התשלום", אותו הוא חייב להגיש ל-ממשלה ולוועדת הכספים של הכנסת, אם עלו אמצעי התשלום יותר מ-15%. הם עלו. אבל זה קרה בתחילת השנה.

מטפל ועד ועכשיו בהצלחה, ואתה לא תקלקל לי את, הכלכלה הנכונה". ואל תתחיל בפירותים מהירים. חוץ מזה, החדש משלמים תוספת-יוקר של 16.2 אחוזים. חוץ מזה, הזרמתי ביולי 2.9 מיליארד שקל-חוץ מזה, תוספת-היוקר היא מעכשיו 100 אחוזים. גם את מדי-רגות המס עידכנתי. נתתי לשכירים תו-ספת נטו של 9%-6. אז מה אתה מצפצף שם. נכנסת לבניין החדש של בנק ישראל, שב שם בשקט. תכתוב דו"חות כמה שאתה רוצה ובלבד שיהיו בכיוון הנכון, עם הערות שוליים, שאולי אפשר אחרת, אך לא כדאי.

עכשיו, אפשר לקבל משחו על החשבון. סיבסוד הדלק עולה מיליון דולר (כן, דולר) ליום. ובגללך עם ישראל לא יפסיק לנסוע, אף, או שאתה מדפיס עוד קצת כסף בכוחות עצמך, או שאני בא ולוקח את המכונה. אתה יכול להדליף מעשיות כמה שאתה רוצה, אני אקבע מי יהיה הנגיד הבא. דבר אחד בטוח, הוא יהיה איש אמוני, וזהו המינימום שאני יכול לדרוש מיועץ כלכלי לממשלה. אגב, עצות אתה יכול לתת, אני לא חייב לקבל - וזה כתוב בחוק.

ולעניין עצמו. גם באוצר מסתובבים הרבה כלכלנים, שאומרים מה שאומר גבני. אבל את זה הם אומרים לך ב-אוזן, לא לציטוט. אבל יש גם כמה, כמו למשל מנכ"ל האוצר, שהוא גם פרופסור לכלכלה וגם חבר של יורם ארידור, והוא מסתדר עם העניין. הכל-כלה בסדר, גם יורם בסדר.

אם זה ימשך עד סוף השנה, שה-אינפלציה תמשיך לא לעלות, והדגש הוא על סוף השנה, אז אני בא ללמוד את התורה החדשה אצל מנכ"ל האוצר. רק שיקבל אותי. בינתיים, טוב לעם ישראל. ובין יתר הניסים שבאו עלינו לטובה, נהוג גם נס זה. ובא לציון גואל. כן יחי רצון. אמן ואמן. יש קואליציה, או אין קואליציה?

חוק חדש

השבוע נכנס לתוקף "חוק הגנת ה-צרכן, התשמ"א-1981". ראוי שנתהח עליו מעט, שהרי הוא "מטפל" בכלונ כצרכנים. מה אומר החוק, בקיצור נמי רץ: אסור להטעות, בכתב או בעל-פה, מכל היבט; מבחינת טיב המוצר או השרות וסוגו; מועדי הספקה, תאריך הייצור, התאמה לתקן, חלפים, שרות, מחיר רגיל ואחר, ניצול מצוקת הצרכן, מקדמות וערובות, סימון המוצר והט-עיה בפניסוס.

זהו חוק עם שיניים, שהממונה על ביצועו, הוא הממונה על הגנת הצרכן; מי שמורשע בהפרת החוק, עלול לשבת שנה במאסר, או להיקנס ב-50 אלף שקל. וזה בהחלט רציני. אפשר גם ל-החריס את הסחורה, לסגור את העסק, או המיפעל, לבטל את הרישיון ולדאוג שהפגע יקבל פיצויים. זה קצת מבהיל. באו אנשי איגוד המפרסמים, ואמרו: רגע אחד. למה? כי החוק נראה להם (האיגוד מאגד 240 מיפעלים ומוסדות גדולים מכל הסקטורים, המוציאים סכומים גדולים על פירסום), מיטרד רציני ונסיגה מעקרונות המשק החופשי. מה הם ביקשו? לרחות בחודשיים את הפעלת החוק, כדי שיוכלו להדריך את חבריהם ולהעריך לקראתו; וכן, שתוקם ועדה ציבורית ליד הממונה, שתאפשר למצות את כל ההסדרים הוולונטריים הקיימים כבר, ביחסים שבין הלקוח ליצרן. דבר אחד כבר ברור, החל משבוע זה, אנחנו הצרכנים, איננו יותר בכיסו של אף אחד. יש חוק, ואני מקווה שגם כתובת.

עסקים

ראש השנה

ליומנים

מתחיל בדיוק בא' תשרי, כמו השנה החדשה הקרבה - תשמ"ב. ראש השנה השני של היומנים חל ב-1 בינואר, זה הקרב יהיה כמובן ב-1.1.82 אך בהיקף קטן יותר.

גם היומנים הם עסק. שיש לו תאריך קבוע. כל השנה עוסקים בהכנה, בראש

השנה עוסקים במכירה. בארץ יש כעשרה מו"לים המוציאים לאור לוחות-קיר, יו-מנים, למישרד, לתלמיד וסתם יומן ל-כיס או לתקן. יש לוחות-קיר, רגילים, ימים, מאוד ונהדרים. ישנו הלוח הסטנדרטי עם שטח להדפסת שם ה-לקוח. רובם של אלה עשויים דפדפת של

תוספת יוקר,

תוספת לבורסה

בשבוע שעבר היתה הכותרת "חגיגה, כן!". היא היתה קצרה; גם החגיגה היתה כזו. הכלה היתה בהריון בעת ה-חופה, כך גם הקואליציה, מכאן העצב-נות. בסך הכל היו עליות שערים נאות, והיקף המימון גדל מיום ליום; בסוף השבוע חזר לגודלו "הטביעני", משהו ב-200 מיליון שקל ליום.

מה יהיה?

כשהדברים לא בטוחים, התחזיות "לא-שוות", הצפיפות לא מתממשת, מו-כרחים שוב לנשט אל רבי הכהונים של הבורסה, הם היועצים הבהירים (כן, אלה שאני בחרתי בהם) והמנתחים ה-פיננסיים ולשאל, מה יהיה?

זהו פחות או יותר, (איזו זהירות) מה שהם אומרים. השוק ימשיך להיות עז-בני. לכך כמה סיבות ובהן: מחכים לגזירות כלכליות שבוא תבואנה. המצב המוליטי אינו יציב; "זויל" כמו הכסף הנוזל שבידי הציבור. הקמתה של ממשלה חדשה השבוע, עשוי להשפיע בכיוון של רגיעה, אך, מדישיים, לתקופה קצרה. בעיה נוספת, מה לעשות עם הכסף? אין עכשיו אלטרנטיבות להשקעה ב-מניות; המט"ח לא עולה, כך גם ה-צמודים. שוב חוזרים למניות. כאן מת-נגשות שתי המגמות היוצרות אי-ודאות והתוצאה היא - עליות חזקות וירידות חזקות. בקיצור עצבנות.

במהומה הזו שמרו על ערכן כל ה-מניות הנכסיות והן אפילו עלו. ועוד משוהי מי שטען שבחודש וחצי האחר-רונים אי-אפשר היה לעשות כסף ב-בורסה, טועה ומטעה. מאז השפל של אמצע יוני ביצעו המניות חופשיות קפי-צה רצינית. מדד חברות-הביטוח עלה ב-60%; מדד חברות ההשקעה והבנקים למשתכנאות עלה ב-50%; מדד המקר-קעין עלה ב-45%, ומדד התעשייה ב-40%.

כנד קנו הכל

השבוע קיבלו כל השכירים תוספת יו-קר. כל אלה שהיו צריכים לקנות מקרר או טלוויזיה, כבר קנו, בעה"י (בעזרת ה-שם יתברך) וההזממות של, והסובסי-דיות של, ואי העלאות מחירים של, שר-האוצר כמובן, נ"י (נרו יאיר). זה כוחה המאני של אגודת ישראל. לאן תלך תו-ספת היוקר? חלקה לצריכה שוטפת וחלקה האחר, אומרים המבינים, לבור-סה. אין ברירה, זה חייב להגיע לשם. ומכאן התחושה של הזחרים ביועצים: יש מקום לבורסה עולה. אך האם תהיה רז עליה מתונה לאורך זמן, כשגם החוז-ים מחו"ל נכנסים למעגל, או קפיצות חדות של עצבנות, הנובעת מאי-ודאות. זה בחלקו תלוי גם בסוחרים, אך הצרה שגם הם עצבנים. הם בחוץ.

שישה דפים ל-12 חודשי השנה. בכל דף ציור, תמונה, צילום, מותאמים לנושאים שונים, למזמינים השונים. החל מציורי אמן של יונקי המדבר בארץ ישראל וכלה ב...פנינה רוזנבלום בתנוחות, "לבשוות".

כן, גם מכונות גם נופים גם צילומים של ציורים של ציירים נודעים וכדומה. הגודל הסטנדרטי הוא 35x50 ס"מ, זה למשל, טוב למכונות; לפרמרים ה-תבנית היא 25x35 ס"מ. המחיר בהת-אם: לגדול 18-15 שקלים, לקטן כ-10 שקלים (בכמויות).

ועכשיו ליומנים. אלה חייבים להיות תכליתיים, נוחים ומספקים מידע מעבר לענייני התאריך. יומן מעניין במיוחד, ראיתי זה עתה, יוצא ממכשו של ה-"מו"ל רמי חכמות, אחד מהוותיקים ב-ענף. היומן הקרוי, "יומן ישראל" מכורך בספירלה לבנה כפולה, כמו היומנים הסטנדיים בחו"ל, והעיקר כולו ציבועני, גם בפנים. לפני כל חג, סקירה על החג, בכל שבוע תוכנית לטיול השבועי; בכל "שבת" צילום ציבועני של חי וצומח; לכל דף מסמנת לתלישה. בקיצור, מרענן מאוד, יעיל וגם יפה.

חקלאות

החולב מחלבן

פטר

בארץ מייצרים 60 מיליון ליטר חלב בחודש. 60 אחוז מיוצרים בקיבוצים, 40 אחוז במושבים. מאז שגדלו הסובסי-דיות לחלב, שותים יותר חלב. בחודשים ינואר, פברואר, מרס ואפריל השנה, קי-בלו יצרני החלב 138 מיליון שקל כ-סובסידיה. במאי-יוני השנה, הם קיבלו 238 מיליון שקל וביוולי היתה הסוב-סידיה לחלב כ-140 מיליוני שקל. מעני-ין, מה? ומה קרה לחלב ביולי - שתו